

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí ● <http://prochor.unas.cz> ● 2. leden 2012 č. 2 / 12

Literácý a Michna v Popovicích

Kostel Panny Marie 27. 12. 2011. Uvnitř krásný bílý, okolo oltáře velké obrazy – temný šerosvit. Kontrast. Literátské bratrstvo přijelo z Ostružna, kde zpívalo s dětmi. Hábity (mají takové hnědé, pěkné), změní nástrojů, ladění, do toho Michael řekne: „Srovnáme si noty,“ a vyjmenovává části mše. Pak vysvětluje, jak zahájí, odběhne na kruchtu, zapne varhany, na ně první píseň a pak zase dolů. „A vy pořád zvoňte,“ řekl děvčatům ze sboru.

Tak také vykonal. Zpíval sóla, dirigoval, hrál na varhany nahofe, na varhánky dole, pak střídal historické dudy. A ještě promlouval a vysvětloval: „Archiv jičínské jezuitské koleje byl bohatý. Takhle zněla Missa super někdy v roce 1650. Možná právě tady v Popovicích.“ Možná. Protože i teď historické nástroje: cink, housle, barokní trombón, fagot, varhánky, dudy, viola da gamba. A ještě měl Michael nad kotníkem připnuté takové rolničky a když podupával, pěkně to znělo.

Po koncertě muzikanti zmrzlí, prsty zkfěhlé, balí nástroje. Odbíhají ke

dveřím do kostela, tam se nalévá cosi červeného teplého, zahřívají se. Dříve dostávali zpěváci a muzikanti v kostele pro zahřátí teplé pivo. Povídáme si zejména s houslistkou se špičatým nosem, ale pěkným. Dávají se dohromady na jednotlivé projekty – sjždějí se z daleka. Ona ze Semil. Podkrkonošský symfonický orchestr, kterého je taky členem, má dnes už 55 lidí. Ale v Jičíně se koncert nedaří domluvit.

Gambistka studuje v Brémách, ostatní různě. Většinou ne profesionálové. Michnu hráli a zpívali v Tróji. Tam na 300 lidí. Ale zpěváků jen 5. „Bála jsem se, zda uzpíváme.“ Atd. Náročný, ale krásný život s muzikou.

A Popovičtí? Pestřej život kulturní. Jen v prosinci: mikulášská, turnaj v ping-pongu, turnaj v dámě a tenhle koncert.

A co když ...

Pan archeolog P. Kracík přednesl v pátek 13. ledna v Porotním sále svou pečlivě připravenou přednášku o tajemných petroglyfech na Lví věži v Prachovských skalách. Na základě důkladného studia všech pramenů vysvětlil svou hypotézu o jejich vzniku. Všechno bylo jasné, logické, věrohodné. Zbývalo zatleskat. Ale on pak pravil, a tu větu i promítnul: „Co když se vědci mýlí a staré pověsti mají pravdu? Co

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN

ocenění za pozoruhodný kulturní počín na okrese Jičín - 16. ročník
bude slavnostně udělen

25. února 2012 v 16 hodin v Kulturním domě ve Slatinách

*Pořadatel: Štefanská komise & Nadační fond Jičín - město pohádky &
Knihovna Václava Čtvrka Jičín & Prochoroviny*

*Spolupořadatel: obec Slatiny Partneři: Agro Slatiny, S & S Spojovací
materiál Sobotka, Jičín*

když je Babinského rébus (cesty k pokladu) skutečný?“ Všechno to, co vysvětlil, zpochybnil. Že ano, ale že taky může být i úplně jinak. Opačně.

V týdnu od 9. 1. hovořila na Vltavě v pořadu Osudy Hanna Arie Gaifman. Moudrá žena, znala muziky, literatury, života. A ve chvíli, když mluvila o židovské kultuře, o židovském učení, tak řekla: „Nejsou odpovědi. Jsou jen další otázky.“

Je dobře, že v Jičíně existuje Jičínská beseda, která nejen informuje. Informuje každý měsíc o zajímavostech z našeho bezprostředního okolí. Není neobvyklá stovka i víc posluchačů. Zároveň ale ukazuje na praktických příkladech, kolik usilovné práce je za každým poznáním. Co všechno třeba přečíst, jak vypadá práce badatele. Aby na závěr zazněla pochybnost.

Vída. A kolik je okolo nás těch, kterým je všechno jasné. Protože oni mají pravdu. Svou pravdu. Pravdu pro sebe.

Ale ti na přednášky Jičínské besedy nechodí. Ani nečtou ty knížky, ve kterých jsou moudra.

Tiskovka 09 01 2012

Další „vylepšení“. Vedle natáčení na kameru, což ani radnice novinářům neřekla, vedle toho, že novináři se mají ptát jen na body, které projednávala rada, na ostatní jen zbude-li čas, přišlo komuniké. Novináři dostanou papír, tam je k jednotlivým bodům, které radnice uzná za vhodné, podáno vysvětlení. Ještě jsou některá „komuniké“ předčítána. Když jim pan starosta ještě poví, že v bývalé restauraci je zachovalá nerezová kuchyně, nebo že si Karel spletl hospody, aniž by se na to ptali, povolená hodina je pryč hned. Když dají novináři najevo, že by se rádi ptali, na co oni chtějí, je jim vysvětleno, že tiskovku pořádá radnice. A oni můžou poslat písemný dotaz.

Že chtějí novináři dialog? Že se chtějí ptát na jednu otázku několika lidí? Máme přece otevřenou radnici.

A písemný dotaz? Jeden, podepsaný třemi novináři, byl předán 24. 11. 2011. S potůžemi. Pracovnice MěÚ odmítla pořídit kopii, na které by potvrdila příjem, novinář musel shánět po městě kopírku. Do dne tiskovky odpověď nepřišla. Pan starosta tu prohlásil, že tu odpověď viděl. Nefekl kde. Přišla 19. 1. 2012, po dvou urgencích. 56 dní od podání.

Vstoupení

Přepisuju si z KAMU termíny akcí do diáře. Povšimnu vstupného. Lucie Bílá – 490 až 900. V. Špinarová až 450. Připomínám si JMP, sobota dospělí 150 korun, Lodžie půldenní Divovánoce 80. Divadlo od pryč v KZMJ od 220 do 320. Ondřej Koláčný s kolegy 100/80. Závěsné divadlo na bráně 60, 80. Přednáška Jičínské besedy 20 / 10.

Srovnáváme nesrovnatelné? Ne. Zamyšlení nad tím, jak si současný svět čeho a koho cení. A s tím související vzpomínky:

Lucie Bílá v Jičíně, tuším při výstavě Křížové cesty V. Komárka. Zazpívala 1 písničku. Předtím točila se okolo mistra, říkala mu Vladimírku. Vedle seděla žena Růžena. Někteří neměli jsme příjemný pocit. Objevilo se slovo „vtřavost“. Teď bude zpívat za 900.

Když byl na JMP Michal David, pletl si Jičín s Novým Jičínem. Jiný rok Bára Basiková na JMP z playbacku. Daly by se vypátrat přesně jejich honoráře, to číslo mělo pět míst.

Závěsné divadlo na bráně, podobně jako divadla v Káčku, makají celý rok. Předvedou kvalitní kumšt. Jsou si výtvarníky, kulisáky atd. Pracně hledali, kde zkoušet, kam uložit výpravu. Atd.

V Jičínské besedě od roku 2008, kdy vznikla, nebyla jediná nekvalitní přednáška. To by Pavel a jeho lidi přes srdce nepřenesli.

Váchalův spolek studeňanský hrál své představení ve stodole. Zadara, tuším. Inu, kumšt, podobně jako láska, má tisíce podob.

Je vždy jednodušší mít nad sebou někoho, kdo rozhodne za vás a na koho pak můžete shazovat veškerou vinu.
(Slavoj Žižek)

69 let od transportu

Chaim Kočí má černý klobouk, dlouhé vousy, protože je ultraortodoxní Žid. Je členem Chevra kadiša, ten název někteří překládají jako Pohřební bratrstvo. Ale není to správné. Společenstvo zajišťuje i sociální a zdravotní služby a jiné věci.

Pan Kočí stojí 18. ledna v jičínské synagoze a hovoří, protože před 69 lety odjel z Jičína transport Židů. 87 se jich nevrátilo. Hovoří o rozsvěcení světla, kruzích na vodě, které se šffí, o době mezi něčím a ničím.

Pak zapálíme svíčky. Někteří potom jdeme k nádraží. Po cestě si povídáme s panem doktorem Šlechtou, který konvertoval. Stát se Židem není snadné. Musí mnoho poznat, musí projít náročným „přijímáním“, musí poskytnout záruku hodnověrnosti. On, i rodina. Pan doktor nese tašku svíček a mluví hlasitě. Ale zajímavě. Hlasitě možná i proto, že tak dává najevo, co pro něj přechod od Adventistů k židovství znamená. Ptám se ho i, zda mu jeho vizáž, i židovská víra nečiní potíže ve vztahu pacientů k němu, praktickému lékaři. Ne. Má pocit, že je brán trochu trochu jako libštátský folklór.

U nádraží zapalujeme pod pamětní deskou a keřem svíčky. Keř opět kvete. Růžovými květy. Nepřekvapuje nás to. Akorát, že loni byly květy žluté. Dohadujeme se, jak je možné, že v lednu kvete šípek, ale se nedohodneme. Však - je to důležité? Důležité je, že víme, proč kvete.

Tereza o holocaustu

V Knihovně Václava Čtvrta dne 18. 1. 2012. Lidí 42. Vycházela ze své internetové publikace, která je zdarma ke stažení na www.synagoga-turnoc.cz. Poutavé čtení, i když neradostné. Různými barvami jsou tam vyznačené citace, odkazy na filmy, či témata zadávaná učitelem. Dobře se učitelem s knížkou Jak učít o holocaustu pracuje. Patrně, kdo otevře, nebude se moci od čtení odtrhnout.

Tady Terezie Dubinová připomněla jen některé části. Třeba, kolik negativního je v průběhu času o Židech v křesťanských knihách. I to, že koncentrační tábory vynalezl Stalin. Hitler jen převzal a zdokonalil. I o tom, kolik je v jazyce tvořivé, ale i bořivé energie.

Mluvila o židovské mentalitě, odlišnosti. Jak Židi dovedou předvídat, myslet dopředu. Jak se proto zachovalo množství deníků, či jiných ukrytých materiálů z období války. I o kolektivním mlčení některých lidí po válce. „Poválečná společnost o tom nechtěla mluvit.“

„Vina je nesmírně cenná energie. ... Nikdo z nás neví, jak se v které situaci zachová.“

Pěkné na celém večeru bylo, že lidé diskutovali. Že i pověděli své názory, dojmy z četby.

Ze společnosti:

- Po Husovce jde malíř A a malíř B. Jdou proti sobě, nelze se vyhnout. (Ale mezi nimi z minula cosi: „Ten u mne skončil.“) Tak se potkají. Neminou. Podají si ruce. Tohle umí ten předvánoční čas s lidmi.

Důležité. Nejen pro ně. Pro kulturní dění v Jc a okolí.

- Lodžie poslala úžasnou péefku. Je na ní Lodžie jako bramborová placka, ale upadla, rozlomila se. Ale vedle jsou prsty, které ty kousky sesazují k sobě. A pod tím napsáno: Dáme to spolu dohromady. Kolik všelijakých zasněžených krajinek, nebo vánočních ozdob putuje po české i světové síti, kolik nic neřikajících frázovitých přáníček! Ale myšlenka, to je vzácnost.

Kousky z deníku

21 12 2011 **Ručička - ruka**

Slatinská škola pořádá předvánoční koncert v kostele. Sedmý rok. Uprostřed kostela lavičky, sáňky, jakoby okolo ohně sezení. Tam zpěváci malí, i muzikanti. Jeden flétnu – altku. Fouká, ale ruka, která mačká ty dírky, nepatříčně k Filipkovi velká. Tón čistý a rytmicky správný. Prvák Filda fouká, paní učitelka zakrývá ty dírky. Ten prvák má

po obrně prsty neposlušné, ale rytmus drží. Kdo nedává bedlivý pozor, ani si nevšimne.

Tak vypadá Advent. Tak vypadá integrovaná malotřídni škola na české vesnici.

23 12 2011 **Perný den Adventu**

Zdali se hodí do Adventu? 12:00 Náměstí. Lidi čtou Havlův citát na panelu, zapalují svíčky. Přichází Jaromír s praporem, Jirka a Vladka s praporem. Literácy. Odbíhají kopírovat text písně. Počítám ze schodu na kašně. Nepřesně 120, spíš 150 lidí. Zvony, minuta ticha. Dana čte Havlův esej. Na hymnu jdu k našim. Zpíváme i slovenskou část. Jaromírovi se klepe ruka, beru mu žerd, držím já. Prapor, špatně upevněný, sesouvá se na půl žerdi. Sám od sebe. Na závěr Svatý Václave. Důstojně.

V tři čtvrtě na jednu jedu do Železnice s novinami. Dobry, stíhám. Zpátky čůrám u smrku. Zajímavé, že až při téhle příležitosti si uvědomuju, jak jsou ty jehličky pěkné, když na nich tající sněh. Už ne sněh, ještě ne jen voda. V technice se používá výraz přechodový jev. Ze Zebína kouká jen kaplíčka, dole mlha.

Zugr v Lodžii instaluje fotky z Divovánoc. Nesmíme zapomenout sem poslat lidi. Jana peče bramborové placky tvarované jako Lodžie. Chutné, tvrdé. Znamená, že dlouho vydrží. Jen metafora?

Lhotákovi jako vždy stopro spolehliví. Už kolik? 15 roků stejně: instalujeme betlém, lucerničky, kometu. Asi by nebylo dobré cokoli měnit. Vánoce mají být konstantní.

Nekonstantní byl stolec, svíčky, portrét prezidenta. Renata přivezla už historické plakáty z roku 89.

O schůzi OS Lodžie, která prolínala přípravu zpívání, mluvit nechci. Když bylo za pět minut čtyři, došlo nám, že není čaj. Jirka vystřelil. My na

terasu, rozdávat zpěvníčky. Jaromír kytara, Adam basa, J K Č housle. Nejdříve Havlův citát, jak mu nevádí, že odejde, ale jak mu vadí, že tím pádem už nebude moci některé věci dovysvětlit.

Poctivě zpíváme všechny koledy ze zpěvníčku. Udělala ho Broňa hned na začátku tradice zpívání. Zase konstanta. A skvělejší pocit, jak těch 80 lidí začíná na Jaromírův první tón. Tomino napočítal 80, ale říká, že možná víc. Jirka kastelán přinesl čaj a ve tmě zmizel. Chtěl jsem ho představit lidem, zase nepovedlo. Alespoň říkám, že chystá na únor masopust.

Na závěr Narodil se ... a věta: Pokoj vám, podejme si vzájemně ruce. Ať se tu za rok ve zdraví sejdem.

V galerii nás zůstalo sedm, povídáme si. Dojídáme bramborové Lodžie a cukroví. Příjemné. Radost, že ta šňůra akcí za námi. Renata čte dopis od Havla. Já osobně. Je o kopretinách.

V lipách je jen mlha, lidi nejsou. Teď jsem konečně v Adventu.

24 12 2011 **Štědrý den**

Žádné „vločka tiše padá“. Špinavé koupaliště u Pelíška. Z vody vylejzají zelení naháči. Paní Šliková řekla, že by nenateklo, kdyby se vypustilo. Lezci tvrdí, že by na brigádu čištění přišli a že by nateklo.

Nebyli jsme první. Honza s pilou nebyl potřeba, led se lámal ručně. Vadí mi ti

---

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka,
Sokolovská 367, Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou
pomocí Města Jičín,
GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.
Denisova 504, Jičín,
tel, fax: 493 523 024

psi, co tu pobíhají a vrážejí do lidí. Když jsem vylezl, říkám si, že jsem srab, že jsem měl vytrvat déle. Zase si nepamatuju, kdy jsme s Rychnou, Šmejcem, asi Hbrem, tohle začínali. Nebo ještě s někým? To byli rodiče těch, co sem teď chodí, ještě malí. Teď v průběhu dopoledne se vystřídá asi okolo stovky lidí (i podle zaplněného parkoviště, když jsme se vraceli), možná víc.

Pařezská sekce (jak říká M) jde Zelenou roklí „k Pěťovi“. Umřel loni. Bylo mu, tuším, 44. Dost daleko, ale dobře vybrané místo. Úzký hřbet, na konci borovice, vřes, svíčky, železný pták (= Skřivan) a výhled. Připomínáme si, že Péťa má osmítisícovku. Šiša Pangma 8027. Tady žádné smutnění, trochu alkoholu. Péťa by jistě to kolování nevynechal. Dole společná fotka. Jsem rád, že trochu tuhle partu poznávám. Jsem rád, že žiju v Jičíně, kde takovéhle zvyky.

03 01 2011 **Radost**

Há se ráno probudila a řekla: „Dnes nemusím k žádnému doktorovi?“

09 01 2012 **Kalendáře**

Když teď píšu dopis K, když ji líčím záměr na povídku a povídám si s ní o stresu, uvědomil jsem si, kolik mám nad stolem kalendářů. Počítám: sedm. Pardon, osm? Proč tolik? Zachytit čas? Zbrzdit? Kdyby tak nějaké zpomalující. Kalendář.

Na Veselce mají hodiny, co jdou obráceně. V Havlbrodu mají na kostelní věži hodiny s jednou ručičkou.

Venku vidím vršky borovice, které pomalu zakrývají celý východní výhled. Rychle vyrostly. Dá se zakrejt čas?

13 01 2012 **Den blbec je fráze. Blbec je život.**

Neumím stáhnout Adobe flash players, aby se H mohla dívat na tel. pořad, který propásla. Měl jsem to vzdát po prvním pokusu. Takhle 1,75 hod. v háji. Beznaděj. Co všechno jsem za tu dobu mohl napsat? 2. Přestaly fungovat zásuvky. Rozdělávám víčka, dotahuju šroubky, kontroluju jističe. Nic. Už jednou takhle závady byla, pak se sama spravila. Teď zas je. Fyzikálně nevysvětlitelná. Alespoň pro mne. Hlavní chyba byla, že jsem se radoval, že to funguje. 3. Kohout v kuchyni zase kape. Chvíli kape, chvíli ne. Už po reklamaci. 4. Hodiny se zpožďují, i když jsem dal novou baterku. Za den o 25 minut. 5. Akorát dušená jablka se povedla a neutekla. A ten led ve Březině jsem přejel a neupadnul, když jsem se byl projel na uklidnění. A z Homole byl úžasně nasvětlený výhled. Tak co fňukám? Tak co se rouhám o blboživotu?

No protože 6. Ta plíseň za knihami je příšerná a nevím co s ní. A to větrám náležitě.

14 01 2012 **Hana**

Přiznávám, že v novinách mne zaujala podle fotky. Jako holka. Napsala dvě, vlastně tři knížky. Dvě oceněné. Pro Zvuk slunečních hodin spěchal jsem do knihovny. Rozebráno. H. Androniková umřela a tak je o její knihy zájem. A ještě umřela na rakovinu, to se teď nosí. Hlavně psaní, jak s ní bojovala. Dopř. Na fotce z Peru, kam jela za šamanem, aby se všechno dozvěděla, vypadá utrápeně. No. Jen ty tři knížky a něco pro divadlo. Vlastně ani člověk moc nemusí. Aby měl důvod bejt se svým životem spokojenej. Blbě řečeno. Líp: aby nemusel bejt na sebe naštvanej.

A vedle v Lidovkách je článek, kde hodnotějí nějakou hospodu a pozastavují se nad tím, že „olej z naložených oliv byl okamžitě v salátu a paštice.“ Jak je to možné, že se olivy nepodávaly v jiné mističce? Vida, jaký mají lidi starosti.

15 01 2012 **Štefan**

Email od Karola. Píše o Josefovi. Že na jeho nominaci už je pozdě, ale že by tam nemělo chybět toaoto.

1. Pedant archivářský, ten Karol. Pedanti už vymírají. Stačí nám povrch. Klip. Dík, Karole, za připomenutí jich.

2. Těší mne, jak lidi Štefana prožívají. Ne pro Š. Kvůli tomu, jak si všímají, co kdo dělá pro druhé.

16 01 2012 **Líp**

Napsala mi pěkná holka: „Po domácí poradě Vám mohu sdělit, že Vám pomohu s administrativou spojenou s udílením Jivinského Štefana. Pokud byste potřeboval něco přepsat... V.“ Hned vedle jiné (Z) souhlasí s pivem. Náhdera: 1. Hned se vybavila myšlenka, že kdyby se V chytila, splnil by se mi sen, jak předávám to štefánské pádlo a z lodě vyskakují, že Štefan je v dobrých rukách. 2. Z je výtvarka, náramně se hodí při výzdobě hádanek při JMP. Tak takovéhle radosti máme my, starci.

A to ještě se včera podařilo spravit doma elektriku a konvice funguje a nemusím čekat na pomalej plyn, když si chci uvařit Earl gray, aby mi to psalo. (Praktická rada: když vám nepůjdou zásuvky, nelezte hned do krabic. Prohlídněte nejdříve zásuvky. Ale všechny. Tady stačilo dotáhnout šroubek nuláku. Ale bacha, u jiné zásuvky, než u té, která nefungovala. Svět je plnej tajemství. Tohle už je nevěřejné: inženýrovi trvalo 6 neděl, než na to přišel.)

18 01 2012 **LIS**

V souvislosti s odchodem pana Václava objevila se mezi jičínskými literáty dost bouřlivá diskuse. Zatím korespondenční. Ale zřejmé, jak jsme každý jinde. Názorové. Schůze byla kvůli přednášce krátká. Asi vjeli bychme si do vlasů. Jestli někdy věc

v klidu otevřeme, uslyšíme, co mnozí slyšet nechceme. Asi se na sebe i trochu naštveme.

Tedy radši neotvírat? Táhneme to spolu víc než dvacet let. Když jsme začínali, někteří jsme ještě byli mladí. Někteří vyzráli. Jen k dobrému? Trochu se známe. Ale teprve, když jde na ostro, pozná se, co v lidech.

Kačenka

- Horolezecké závody na stěně. Holky druhačky se sedákem a kalhotami pod kolena sedí na ribstolech a pozorují cvrkot v tělocvičně. Pěkný na ně pohled. Pak vyhlášení, Kača třetí ze sedmi. Dostává cenu – svou první karabinu. Krásnou eloxovanou duralku. Říkám, ať si ji dá na noc pod polštář. Nechápe proč. Tak ji vykládám, jak jsme před pětácti lety pašovali z Německa těžké železné karáble (Hasanajky?) Stály asi 5 marek. Samozřejmě východních. Ale to už mne neposlouchá.

- Přijela z Česova s obrovskou taškou – vánoční nadílkou. Zvěřinec. Medvědi, kůň, který řehtá. I dvě Barbíny. Medvěd prý se snášel na laně ze stromu, byla tma, svítili si čelovkami. Má vestičku, aby nevystydl, maminka ušila. Obloží se těmi kamarády a hrajeme karty.

- Jdeme bruslit na nový jičínský zimák. Postaví se u mantinelu, rozhlíží a otočí se, že tady ona ne. Je zvyklá na česovský rybníček. Tam není tolik rámusu ani lidí.

Leda my s ní na led. Ale to bez bruslí nesmíme. Dohadování. Už jsme přece zaplatili. Pak ji obouváme, každý jednu nohu a poučujem, ať jede podle mantinelu. Jede. No ... 22 pádů za jeden okruh. Vždycky rukama takový větrný mlýn – a švih. Je nám jí líto, ale jsme tvrdí. Dvě hodiny mrzneme, je tu průvan. Kača větrné mlýny, my podupáváme.

Pak u Anděla smažák. Kača natahuje sousta jako žvejkačku. Má z toho náramnou legraci. My pomalu rozmrzáme.

Povinná četba pro důchodce

Zásluhou povinné četby dětí našich dětí dostal jsem se v střednědůchodovém věku k Maryše. Teď už můžu přiznat, že čtebně prvně v životě. Puritánům oznamuji, že metodu, kterou jsme s vnučkou zvolili, považuji přece jen za solidnější, než pouhé opisování z internetu se záměnou první věty. Prapotomek věc „zběžně“ načte a budeme vést o věci rozhovor.

Nebudu rozvádět tu úvahy o tom, jak obtížné je pro většinou týnežrů najít si vztah ke klasice. To ví i pan školský ministr. A pokud to neví, objedná si na to za mnoho milionů průzkum. Jde mi o přínos pro mne, pro nás, kteří spadáme pod pana ministra sociálního a který kvůli důležitější důchodové reformě má jiné starosti, než se zabývat tím, jestli důchodci čtou. A už vůbec ne tím, co čtou.

A tak si čteme povinnou četbu našich potomků a máme z toho potěšení, protože přínos. Nemyslím teď samu o sobě Maryšu, ze které ostatně já zase tak „udělanej“ nejsem. Spíš jde o ty souvislosti. Většinu povinné četby najdeme v knihovně v knížkách starších vydání, náležitě ohmataných, trochu se rozpadajících, jak ostatně knížka má být. Přiznejme, že jsou to knížky z doby nedávné socialistické. Některé možná z časů ještě dávnějších. A právě tihle nedávní předci považovali za důležité cosi dovysvětlovat, čtenáře poučovat. Většina z těch knížek má bohaté úvody, doslovy, poznámky. Je tam o autorovi, době, jsou tu vysvětlena slova z nářečí, i krajinné pojmy, další užitečnosti. Někdy, a to dost často, tohle čtení bývá zajímavější, než knížka sama. Nebo to je věkem, že nás tyhle věci zajímají?

Prostě povinná četba je tuze poutavá pro nás důchodce. Například se dozvíme, že na konci předminulého století našťvané ženy, jako Maryša, otravovaly své muže otrušikem (oxid arsenitý). Nejlépe nastroumat do kávy. Naše mají to jednodušší. Stačí pustit v televizi Šeherezádu. Myslím tu z Turecka. Možno i ve slovenštině.

Jičínská beseda za finanční podpory Města Jičína
si Vás dovoluje pozvat na přednášku

Zločin a trest na Jičínsku v 16.-18. století

kterou přednese přední český historik a archivář

PhDr. JINDŘICH FRANCEK

10. února 2012 v 18 hodin v Porotním sále jičínského zámku